

opusdei.org

Prelāta vēstule (decembris 2011)

Decembra vēstulē Opus Dei prelāts, monsinjors Havjērs Ečevarrija, mudina gatavoties Kristus Dzimšanas svētkiem, labi izdzīvojot Adventu un Jaunavas Marijas Bezvainīgās Ieņemšanas svētkus.

19.12.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Ir sācies Advents, kas mūs aicina
atjaunot mūsu cerību: nevis īslaicīgu,

pārejošu cerību, bet gan drošu
uzticēšanos, jo tā nāk no Dieva. Šī
priecīgā gaidīšana, kas ir tik
raksturīga šīm nedēļām pirms
Ziemassvētkiem, „***ir tāda kristieša
pamatnostāja, kurš vēlas izdzīvot
auglīgi atjaunoto satikšanos ar
To, kurš nāk, lai dzīvotu mūsu
vidū – Jēzu Kristu, cilvēkapašu
Dieva Dēlu.***”[1]

Pagājušajā svētdienā pirmajā
lasījumā mēs dzirdējām Isaja vārdus,
kuram sāp izredzētās tautas
stāvoklis. To ļaužu sirdis bija
nocietinātas, viņi bija attālinājušies
no Dieva. Un pravietis vēršas pie
Dieva, lūgdams Viņu, lai viņi
atgrieztos: *Piegriezies mums atkal
Savu kalpu dēļ, to cilšu dēļ, kas ir Tavs
īpašums! (...) Ak kaut Tu pāršķeltu
debesis un nonāktu zemē, ka kalni
sakustētos Tava vaiga priekšā!*[2]
Tādā vai citādā formā šis sauciens
šajās nedēļas atskan bieži; un arī mēs
kopā ar Baznīcu no visas sirds

atkārtojam: *Veni, Domine, et noli tardare. Relaxa facinora plebi tuae* [3]; nāc, Kungs, nekavējies; noņem smagās nastas, kas nospiež Tavu tautu. Liturģija mums apsola: *Drīz nāks Kungs, Valdnieks, un Viņu sauks Emanuēls, tas ir, Kungs ar mums.*[4] Un tā ir: „***Kungs nāk, lai padarītu bezspēcīgu ļaunā darbu un visu, kas mūs vēl attālina no Dieva, lai atgrieztu mums pirmatnējo mirdzumu un sākotnējo radniecību ar Tēvu.***”[5]

Cik bieži mēs jau esam saukuši ar sirdi vai ar muti: *Veni, Domine Iesu*[6] - Nāc, Kungs Jēzu? Izbaudīsim šos vārdus no Svētajiem Rakstiem, kurus liturģija attiecina uz Kristus dzimšanas gaidīšanu: *Debess, noraso jel Taisno, mākoņi, To nosūtiet! Zeme, vārtus vaļā veri(i), Pestītājs, lai šurpu nāk!*[7] Pirms diviem tūkstošiem gadu debesis atvērās, lai uz pasauli varētu atnākt Pestītājs, un tas notiek pastāvīgi katru dienu, kad Jēzus

mums tuvojas savā sakramentālajā klātbūtnē Svētajā Euharistijā. Katrs no mums ir aicināts atsaukties, atverot savu sirdi plaši jo plaši, lai to piepildītu šī dievišķā rasa, kas vēlas atjaunot mūsos spēku un enerģiju. Tāpēc vislabākais veids, kā sagatavoties uz garīgo Jēzus Kristus atnākšanu gaidāmajos Ziemassvētkos, ir labi sagatavot mūsu dvēseli un miesu, lai katru dienu ar jaunu dedzību saņemtu Svēto Komūniju. Cik auglīgas tu vērtē šīs dienas? Cik karsti tu vēlies, lai cilvēce uzņemtu Kungu? Vai ielu izgaismojumi un greznojumi mudina tevi lūgt Dievu, lai Viņš saņemtu no savām radībām to atbildi, ko Viņš ir pelnījis?

Mūsu Tēvs mudināja mūs izmantot šīs nedēļas, lai „**ar sirdi veidotu «Betlēmīti» mūsu Dievam. Vai atceraties sevi bērnībā? Ar kādu prieku gatavojām vietu Kristus dzimšanai, ar tiem korķa kalniem,**

ar mazītiņām mājiņām un tām sīkajām figūriņām apkārt silītei, kur gribēja piedzimt Dievs![8]. Un viņš pakavējās pie pārdomām, kas var derēt visiem ticīgajiem: „**es labi zinu, ka, jo vairāk laika paiet, jo ar katru dienu mani dēli un manas meitas kļūst mazāki bērni, jo Opus Dei ir pieaugušiem kristiešiem, kuri aiz mīlestības uz Dievu prot kļūt par bērniem. Tātad, ar lielāku aizrautību nekā mūsu bērnu dienās mēs esam sagatavojuši «Betlēmīti» mūsu dvēseles dzīlēs.**”[9]

Apcerot ārkārtējo notikumu, ko mēs pašlaik atceramies, Pāvests aicina mūs uz pārdomām, ka „**piepildījums vārdam, kas sākās tai naktī Betlēmē, ir vienlaikus neizmērojami lielāks un, no laicīgā viedokļa raugoties, daudz pazemīgāks nekā to būtu iespējams no praviešu vārdiem noskārst.**”[10] Isajs un visi pravieši

varēja vien nedaudz ielūkoties tajā, kas notiks Ziemassvētkos. Tā pravietojuma piepildīšanās nes sevī vēl lielāku, neizmērojamu spēku, jo caur Vārda cilvēktapšanu un dzimšanu „***ir pārvarēts bezgalīgais attālums starp Dievu un cilvēku. Dievs ne tikai ir noliecies līdz zemei, kā teikts psalmos: Viņš patiešām ir «nokāpis lejā», ienācis pasaulē, tapis par vienu no mums, lai mūs visus vilktu pie sevis.***”[11]

No otras puses, viss norisinājās visdziļākajā pazemībā: šis bezgalīgi gudrais, visvarenais un mūžīgais Dievs piedāvā mums sevi jaundzimuša bērna veidā, kas ir neaizsargāts un kuram vajadzīgas cilvēku rokas, kas to sargātu, un sirdis, kas viņu patiesi mīlētu. Kā Marijai un Jāzepam Betlēmes naktī, tā arī mums jāizturas lūgšanas klusumā, kad esam Dieva klātbūtnē dienas gaitā, un saņemot Viņu sakramentālā veidā Euharistijā. Pats fakts izveidot mūsu mājās «*Betlēmīti*»

izsaka „mūsu gaidas, ka Dievs ir mums tuvu (...), bet tas izsaka arī mūsu pateicību Viņam par to, ka Viņš izlēma dalīt ar mums mūsu cilvēcisko būtību, tās nabadzībā un vienkāršībā.”[12]

Mēs gatavojamies arī Jaunavas Marijas Bezvainīgās Ieņemšanas svētkiem, kas ir jau pavisam tuvu. Mūsu kā bērnu sirdis šajā svētku dienā pildās ar īpašu prieku, jo Marijā mēs redzam atspoguļojamies viņas Dēla lielumu un pazemību, ar ko Viņš atnāca uz zemi. Marijas lielums – Visšķīstākā, Vissvētākā, Visaugstākā no visām radībām. Viņas godība ir tik liela, ka kristīgā tauta viņu slavē sakot: Lielāks par tevi ir vienīgi Dievs! Un bezgalīgā Nācaretes Jaunavas pazemība, jo būdama kopš mūžiem izvēlēta būt par Dieva Māti, viņa pati sevi uzlūko un nosauc par Kunga kalponi. Manas meitas, mani dēli, cik gan mācību stundu mums nerimstoši jāmacās no mūsu Mātes,

un pavisam īpaši šajās dienās pirms
viņas svētkiem! Lūgsim viņas
palīdzību, lai mēs nekad tās
neaizmirstu, lai īstenotu tās praksē.

Man nāk prātā, ka tieši šajās dienās
pirms astoņdesmit gadiem, 1931.
gadā, svētais Hosemarija rakstīja
savas apceres par Rožukroņa
noslēpumiem, kas kopš tā laika
neskaitāmi daudziem cilvēkiem ir
palīdzējušas uzsākt kontemplācijas
ceļu. Es jums ierosinu šajās dienās
censties šo mariānisko lūgšanu
lūgties lielākā mierā un uzmanībā.
Reiz, atbildot uz jautājumu, mūsu
Tēvs skaidroja: „**Rožukronis ir
lūgšana, kas ļoti patīk Jaunavai
Marijai un kopš gadsimtiem ir
iesakņojusies katoļticīgo dzīvē. Un
vienlaicīgi tā ir Kristus un Viņa
Mātes dzīves noslēpumu apcere.
Tāpēc es to iesaku no visas sirds,
arī kā lūgšanu, ko var lūgt visa
ģimene kopā, kaut gan jums
nevajadzētu spiest jūsu mazajiem**

bērnjiem to obligāti lūgties (...). Ja viņi vēlēsies nākt pie pārējiem, lai nāk; ja ne, atstājiet viņus mierā, gan viņi nāks. Tam ir jābūt kaut kam brīvprātīgam.”[13]

Aiz savas lielās cieņas pret dvēseles brīvību, mūsu Dibinātājs piemetināja, ka šajā – tāpat kā visās citās dievbijības praksēs – katram jāiet pa savu paša ceļu. Un papildināja: „**To var lūgt tā, kā es esmu to ieteicis, taču es nevienam neuzlieku par pienākumu, darīt to šajā konkrētajā formā, jo to var lūgt tūkstoš dažādos veidos. Dvēseles gan ir līdzīgas, tomēr katrai no tām ir savs ceļš. Ej pa to, kurš tev patīk, lūdzoties Rožukroni un arī visā pārējā. Pamēģini, ja tas tevi interesē, mazliet meditēt lūgšanas, no kurām sastāv Rožukronis un kuras mums ir devusi Baznīca. Lūdzies *Tēvs mūsu... un Esi sveicināta Marija...* lēnā garā. Un, ja tava uzmanība**

**novēršas, mēģini, cik var,
atgriezties. Un pat ja tu visu laiku
esi bijis novērsies, tu to esi lūdzies:
tu ar to esi Dievmātes godam
veidojis varenu serenādi.”[14]**

Adventa laikā īpaši spilgti mūsu acu priekšā ir Rožukroņa priecīgie noslēpumi, it īpaši pēdējā nedēļā, kad liturģija mūs intensīvāk sagatavo tieši Ziemassvētkiem. Centīsimies apcerēt tos ar lielu neatlaidību. Lai palīdzētu man un jums, es jums rakstu vienu mūsu Tēva komentāru par šīm ainām.

**„Atcerieties priecīgos noslēpumus:
mēs apbrīnojam Jēzus pazemību,
*kurš semetipsum exinanivit
formam servi accipiens*; kurš Sevi
pazemināja un pieņēma kalpa
veidu, miesu līdzīgu mūsu miesai.
Bez grēka, bet līdzīgu mūsējai.
Pazemību, kas Viņam tāpat kā
visiem pārējiem liek pavadīt Mātes
klēpī nepieciešamo laiku. Mēs**

kontemplējam Māti, kura savā pazemībā dodas Jūdejas kalnos, lai apciemotu savu māsīcu svēto Elizabeti. Mēs kontemplējam..., un mūs aizkustina brīnišķīgā aina, kurā izskan *Magnificat*. Pēc tam dzimst Jēzus; kā mēs, tikai vislielākā nabadzībā, ārpus savām mājām, kādā kaktā. *Non erat eis locus in diversorio*, jo tiem nebija vietas mājvietā. Būdams cēlies no ķēniņa Dāvida cilts, viņš vēlējās piedzimt nabadzībā un dzīvot nabadzībā. Un kad evaņģēlisti, Svētā Gara iedvesmoti, stāsta Jēzus ciltsrakstus, tajos parādās dažas sievietes, kuras nav gluži tikumības paraugs; viena otra – nepavisam nē. Lai mēs mācītos mīlēt un saprast cilvēkus un, caur Jēzu, piedotu viņiem.

Turpinājumā mēs redzam, kā Svētā Jaunava dodas uz Templi, lai šķīstītos: kad tīrāks kā Viņa ir vienīgi Dievs. Kāds pazemības paraugs! Bet

mēs, lepnības pārpilni... Noslēgumā, pēc visām šīm pazemības ainām, mūsu dvēsele plūst pāri malām aiz dāsnuma, un mēs vēlamies sevi veltīt Dieva lietām, kā to darīja Zēns Jēzus, kad viņi Viņu atrada Templī pēc trīs dienu ilgas meklēšanas. Tā ir pēdējā noslēpuma tēma: Vai jūs nezinājāt, ka man jādarbojas tanīs lietās, kas ir mana Debesu Tēva?”[15]

Bezvainīgās Ieņemšanas novenna ir apliecinājums mūsu kā bērnu mīlestībai uz mūsu Māti, mūsu Karalieni. Tomēr neaizmirsīsim, ka ***„tas, ko mēs no Marijas saņemam ir daudz svarīgāks par to, ko mēs veltījam viņai. Patiesi, Jaunava Marija mums sniedz vēstījumu, kas paredzēts ikvienam no mums (...). Un ko Marija mums saka? Viņa runā caur Dieva Vārdu, kas kļuva miesa viņas klēpī. Viņas «vēstījums» nav nekas cits kā Jēzus, kas ir visa viņas dzīve. Pateicoties Viņam un caur Viņu***

Marija ir Bezvainīgā. Un tāpat kā Dieva Dēls mūsu dēļ kļuva cilvēks, tāpat arī Viņa, Dieva Māte, tika pasargāta no grēka mūsu dēļ, visu dēļ, tādēļ ka Dievs jau iepriekš bija paredzējis pestīšanu visiem cilvēkiem.”[16]

Tādā veidā, dziļi un personiski izdzīvojot Bezvainīgās Ieņemšanas novēni, mēs ļoti labi sagatavojamies Ziemassvētkiem. Turklāt, kā to bagātīgi rāda pieredze, tas mums dod vēl vienu iespēju veikt mūsu personīgo apustulātu. Jaunava Marija vienmēr velk cilvēkus pie sevis un vada viņus pie Jēzus. Centīsimies cieši savienot šos divus aspektus – attiecības ar Dievmāti un apustulisko dedzību – tagad un visu mūsu dzīvi. Apcerēsīm kādus mūsu Tēva vārdus, kas ir ārkārtīgi spēcīgi un prasa no mums atbildi katru dienu: „**Pasaule ir kā liela, slāpstoša mute, tai slāpst pēc Kristus, un mēs, kristieši, esam**

ūdens, kam šīs slāpes ir jāremdē. Tā mūs gaida. Kur tu būsi rīt, lai dotu tālāk šo uguni un šo Kristus mīlestību? Ja tevī tagad nav prozeolītisma alku, tad tā ir slikta zīme. Mēs esam vien zemes pīšļi, taču Dievišķā Meistara rokās mēs dosim gaismu to cilvēku acīm, kas ir akli un neredz patiesības starojumu.”[17]

Pagājušā mēnesī ir uzsācies pastāvīgs Prelatūras darbs Šrilankā.

Pateiksimies Dievam par to, ka ierašanās dienā jūsu brāļi varēja novietot Vissvētāko Sakramentu jaunā centra kapelā. Vēl viens Tabernākuls šajā milzīgajā Āzijas kontinentā! Uzticot šā darba aizsākumu un visas apustuliskās iniciatīvas Bezvainīgajai Jaunavai Marijai, ar viņas aizbildniecību centīsimies to novest līdz galam daudzās vietās.

Manas meitas, mani dēli, dvēseles mūs gaida, tevi gaida. Izdzīvosim Kalvarijas Upuri katru dienu ar mīlestības alkām. 1937. gada 3. decembrī mūsu Tēvs pēc mēnešiem ilgas reliģijas vajāšanas Spānijā pirmo reizi atkal varēja svinēt Svēto Misi ornātā. Es tiku dzirdējis viņu pieminam ar lielu pateicību to palīdzību, ko viņam tika sniedzis Andoras priesteris, par kuru viņš lūdzās katru dienu.

Turpiniet lūgties par Pāvestu un par viņa nodomiem, par viņa līdzstrādniekiem Baznīcas vadībā, par viņa nesenā brauciena uz Āfriku garīgajiem augļiem. Un neaizmirstiet arī vienoties ar mani manās lūgšanās Dievam, kuru, kā jau daudzreiz esmu teicis, ir daudz un kuru mērķis ir atdot visu godu Dievam.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2011. gada 1. decembrī.

[1] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 22.12.2010.

[2] Romas Misāle, Adventa pirmā svētdiena, *pirmais lasījums* (B) (*Is* 63, 17; 64, 1).

[3] Stundu lūgšanas, Adventa pirmā svētdiena, *Ad Nonam*, Responsorium breve

[4] Romas Misāle, 21. decembris, *ievada antifona* (Sal. *Is* 7, 14; 8, 10).

[5] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 22.12.2010.

[6] *Atkl* 22, 21.

[7] Romas Misāle, Adventa ceturta svētdiena, *ievada antifona* (*Is* 45, 8).

[8] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 25.12.1973.

[9] Turpat.

[10] Benedikts XVI, Homīlija Kristus Dzimšanas svētkos, 24.12.2010.

[11] Turpat.

[12] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 22.12.2010.

[13] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 17.11.1972.

[14] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 9.10.1972.

[15] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 16.11.1967.

[16] Benedikts XVI, Runa pie Jaunavas Marijas Bezvainīgās Ieņemšanas tēla, 08.12.2010.

[17] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 24.10.1942.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
decembris-2011/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-decembris-2011/) (16.04.2025)